

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **PhDr. E. H.**, zastoupeného JUDr. Radovanem Zubkem, advokátem, se sídlem Dykova 2230, 636 00 Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského nám. 3, 601 67 Brno, a osoby zúčastněné na řízení: **E.ON Distribuce, a.s.** se sídlem Lidická 36, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2015, č. j. MMB/0116732/2015

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Židenice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 1. 2015 č. j. BZID 12903/14/OVÚP/Pro. Toto prvostupňové rozhodnutí dodatečně povolilo změnu dokončené stavby bytového domu Jílkova 52, č.p. 1753, pozemek p.č. 2796, k.ú. Židenice v rozsahu: 1) stavební úpravy 1. a 2. nadzemního podlaží (NP) spojené se změnou v užívání na kanceláře, 2) stavební úpravy podkroví za účelem vybudování dvou bytových jednotek (bez zvýšení hřebene střechy v úrovni + 10,4 m ve dvorní i uliční části a bez změny sklonu střechy), 3) přípojky elektro, plynu, vody a kanalizace v pozemku par. č. 1527, k.ú. Židenice, obec Brno. Provedenou změnou stavby se změnil bytový dům Jílkova 52 na administrativní provozovnu se dvěma byty.

[2] Meritem sporu se v rámci odvolacího řízení stalo právní posouzení, zda byla shora specifikovaná změna dokončené stavby bytového domu dodatečně povolena v souladu se zákonem, zejména s ohledem na námitky žalobce.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce tvrdil, že ve správním řízení nebyl prokázán soulad s veřejným zájmem ve smyslu ust. § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Podle žalobce správní orgány v rámci dodatečného povolení stavby dospěly k závěru, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem, což podle žalobce vycházelo z nesprávně a nezákonně vyloženého citovaného ustanovení, neboť stavebníkem měl být jednoznačně prokázán soulad s veřejným zájmem (nikoliv vyvrácen nesoulad). V tomto rozsahu pak stavebník neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání souladu stavby s veřejným pořádkem. Na podporu těchto závěrů žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 – 26 a nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 403/98. Žalobce v takovém jednání ze strany správních úřadů spatřuje narušení svého vlastnického práva.

[4] Podle žalobce bylo jeho vlastnické právo narušeno také změnou směrné části Územního plánu města Brna, a to úpravou funkčního typu stabilizované plochy bez informování žalobce. Z důvodu nezákonného otálení ve správním řízení došlo v mezidobí k účinnosti aktualizovaného ÚPmB, který byl krajským soudem zrušen, což žalovaný ve svém rozhodnutí zcela ignoroval. I tato skutečnost podle žalobce způsobuje nezákonnost rozhodnutí, jímž byla stavba dodatečně povolena.

[5] Stavební úřad se dostatečně nezabýval námitkami žalobce, nevyhodnotil řádně skutkový stav a nezabýval se tím, zda dodatečně povolená stavba naruší nepřiměřeně pohodu bydlení sousední nemovitosti.

[6] Žalobce dále uplatnil námitku nepřipustného zastínění. Uvedl, že nepřipustné zastínění bylo zjištěno znaleckým posudkem Ing. J. K. ze dne 7. 8. 2002, který byl vypracován pro účely řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 30 C 226/96.

[7] Naproti uvedenému znaleckému posudku sice stál posudek M. T., ten ale podle žalobce vycházel z mylných skutečností. Žalobce uvedl, že zastínění jeho nemovitosti mělo být posuzováno ve vztahu ke dvěma bytovým jednotkám (nikoliv jedné jako celku), přičemž poslední pokoj v dvorní bytové jednotce do posuzování neměl být zahrnut, neboť není fakticky využíván jako obytná místnost a není zrekonstruován. I z takového postupu správních orgánů žalobce dovozuje jejich zaujatost a snahu o legalizaci nezákonné stavby.

[8] Přístavbou a opravou byl dům Jílkova 52 navýšen oproti původnímu stavu, byl změněn sklon střechy o jedno poschodí a mělo tak dojít ke zvýšení hřebene dvorního křídla bez splnění zákonných předpokladů a proti vůli žalobce. Stejně tak dokončená zeď oddělující žalobcův dvůr od domu Jílkova 52 byla navýšena, což žalobce opět shledal jako narušení svého vlastnického práva. Výše uvedené negativně ovlivnilo žalobcovu nemovitost, neboť v důsledku změny dokončené stavby došlo k poklesu jejího proslunění.

[9] Žalobce dále namítal, že přístavba ve dvorním traktu se podstatně liší od původního profilu viditelného z jeho pozemku a zásadně změnila vzhled původního dvorního přístavku, který měl šikmou střechu svažující se do dvora žalobce. Navíc přístavba obsahuje luxfery a nad nimi průhledná otvíratelná okna, se kterými žalobce nesouhlasil, a proto požadoval, aby byla neprůhledná a neotvíratelná.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný uvedl, že jak on, tak správní orgán I. stupně, postupovali v souladu se zákonem. Ve svém vyjádření zejména popsal časové souvislosti správního řízení, neboť počátek daného sporu lze datovat již k půlce devadesátých let minulého století.

[11] Žalovaný ve vyjádření odkázal na svoje dosavadní závěry, tj. že bylo možno vydat dodatečné stavební povolení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] O věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[14] Krajský soud při hodnocení věci (stejně jako správní orgány) vycházel zejména z aplikace § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. stavebního zákona.

[15] Podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) tohoto zákona platí, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

[16] Žalobce předně rozporoval výklad citovaného ustanovení stavebního zákona. Podle něj nebyl prokázán soulad s veřejným zájmem, nýbrž daná věc byla posuzována z pohledu toho, zda daný záměr není v rozporu s veřejným zájmem. Takovýto postup byl podle žalobce zcela nepřipustný a navíc tímto náhledem nelze dospět k zákonnému závěru ohledně souladu stavby s veřejným zájmem. K této námitce uvádí soud následující. V daném řízení bylo na stavebníkovi, aby prokázal soulad stavby s veřejným zájmem, což učinil zejména předložením podkladů k dodatečnému povolení stavby. Správní orgány tyto podklady posuzovaly v rámci platné územně plánovací dokumentace, obecných požadavků na výstavbu a dalších zájmů, jak je podrobně uvedeno zejména na str. 8 a 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na které soud odkazuje. Obecně lze s žalobcem souhlasit, že ne vždy musí platit, že neshledání rozporu znamená automaticky soulad. V dané věci však nelze dospět k jiným závěrům než těm, že jelikož stavba nebyla v rozporu s omezeními stanovenými stavebními předpisy a provedení stavby se na daném pozemku nevyklučovalo, byla v souladu s veřejným zájmem. Z povahy věci je totiž zřejmé, že při schvalování stavby se téměř nikdy nebude jednat o formalisticky doslovné prokázání souladu s veřejným zájmem způsobem, jak to nastínil žalobce (při takovém výkladu zákona by byly v souladu snad jen obecně prospěšné stavby charakteru nemocnic, škol apod.) Podle prvostupňového správního rozhodnutí a také žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí lze zcela zřetelně dospět k závěru, že správní orgány vyhodnotily soulad s veřejným zájmem ve smyslu ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Uvedená žalobní námitka není důvodná.

[17] Podle žalobce bylo jeho vlastnické právo narušeno také změnou směrné části Územního plánu města Brna, a to úpravou funkčního typu stabilizované plochy bez informování žalobce. Z důvodu nezákonných průtahů ve správním řízení mělo v mezidobí dojít k nabytí účinnosti aktualizovaného ÚPmB, který byl krajským soudem zrušen, což žalovaný ve svém rozhodnutí zcela ignoruje. I tato skutečnost pak podle žalobce způsobuje nezákonnost rozhodnutí, jímž byla stavba dodatečně povolena.

[18] Žalobce v rámci žaloby mimo jiné uvedl, že „MČ Brno-Židenice se snažila celý stav zhojit v zájmu stavebníka tím, že dne 12. 4. 2012 podala žádost, aby byla provedena

úprava směrné části Územního plánu města Brna, a to úpravou funkčního typu stabilizované plochy BC-stab. na BO-stab. pro celou jižní část plochy podél ulice Jílkovy mezi ulicemi Rokycanova a Pechova o celkové výměře 2800 m². Z toho logicky vyplývá, že danou situaci se snažila zhojit až poté, co vznikla, a to jednostranným jednáním ve prospěch stavebníka bez ohledu na stanoviska dalších účastníků a vlastníků okolních nemovitostí. Rozhodnutí o změně směrné části pokládá navrhovatel za účelové a vydané jednoznačně a jednostranně v zájmu stavebníka bez toho, aby byly chráněny zájmy vlastníků sousedních nemovitostí. Změnou směrné části, která byla vydána na základě formálního souhlasu Rady MČ Brno (resp. doporučení odboru výstavby), bylo vydáno, aniž by dotčené osoby (vlastníci sousedních nemovitostí) byly o tomto záměru informovány a mohly se k tomuto jakkoliv vyjádřit. Navrhovatel má za to, že i tímto jednáním bylo narušeno jeho vlastnické právo.“ Soud žalobce usnesením ze dne 23. 5. 2017, č. j. 30 A 85/2015 – 56 vyzval, aby v případě, že chtěl žalobou zahájit také jiný typ řízení postupem podle s. ř. s. (např. řízení o zrušení opatření obecné povahy), tuto skutečnost výslovně sdělil. Na výzvu žalobce nereagoval, proto není sporu, že se žalobou nedomáhal přezkumu citované úpravy směrné části územního plánu či jiného opatření obecné povahy, ale přezkumu předmětných správních rozhodnutí, jak byla žaloba ostatně označena a jak zněl i návrh žalobního petitu. Přezkumem citovaného opatření obecné povahy, příp. ani přezkumem žalobcem zmiňovaného aktualizovaného územního plánu se proto krajský soud v předmětném rozsudku nezabývá, žalobcem ani nebyla namítána vadná interpretace těchto opatření obecné povahy žalovaným.

[19] V souvislosti s citovanou žalobní námitkou soud shledal podstatným zjistit, zda se žalobou napadená rozhodnutí zabývala posouzením stavby s ohledem na soulad s územními plány účinnými pro jednotlivá rozhodnutí. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 7 a 8 lze přitom vyčíst, že umístění administrativní provozovny s bytovými jednotkami je podle platného ÚPmB možné. Pro bližší a podrobnější posouzení lze odkázat právě na str. 7, 8 a 11 posledně zmiňovaného rozhodnutí, přičemž krajský soud ještě upozorňuje, že správní orgán I. stupně posuzoval soulad s územním plánem města Brna účinným od 14. 8. 2014, tj. po rozsáhlých změnách územního plánu pod názvem „Aktualizace ÚPmB“. Tato aktualizace, resp. opatření obecné povahy č. 3/2014 vydané Zastupitelstvem města Brna dne 17. 6. 2014, byla zdejší soudem před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí zrušena, žalovaný proto nemohl bez dalšího ponechat argumentaci vystavěnou správním orgánem I. stupně. Na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí tuto skutečnost jasně uvádí, a konstatuje, že k ní již nelze přihlížet. Ze str. 5 napadeného rozhodnutí pak lze zcela zjevně zjistit, že při posuzování souladu stavby se žalovaný zabýval souladem s platnou územně plánovací dokumentací, resp. Územním plánem města Brna, přičemž se tato stavba nachází ve stabilizovaných plochách všeobecného bydlení, kde je předmětný typ stavby přípustný. Nelze tedy žalobci přisvědčit v jeho tvrzení, že žalovaný zrušení Aktualizace ÚPmB ignoruje. Stejně tak, ačkoliv správní řízení trvalo značně dlouhou dobu, nelze ze správního spisu usuzovat o nezákonných průtazích správních orgánů, které by mohly způsobovat nezákonnost rozhodnutí.

[20] Žalobce následně v žalobě zopakoval námitku neprokázání souladu stavby s veřejným zájmem s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 – 26 a nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 403/98. K tomu soud okazuje na závěry uvedené v odstavci [16] tohoto rozsudku s tím, že stavebník

doklady předloženými k žádosti o dodatečné povolení stavby její soulad s veřejným zájmem prokázal.

[21] Žalobce v průběhu správního řízení uplatňoval celou řadu námitek proti předmětné stavbě, v žalobě však nadále setrval zejména na tvrzeních stran nadměrného zastínění jeho nemovitosti. Podstatou posouzení dané námitky je proto zhodnocení závěrů správních orgánů ohledně vlivu stavby na proslunění, resp. zastínění žalobcova domu, zejména pak posouzení získaných odborných podkladů.

[22] Krajský soud předně připomíná, že znalecký posudek je do jisté míry specifický druh důkazního prostředku. V obecné rovině platí, že je jedním z důkazních prostředků, jehož závěry správní orgán či soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz, liší se však tím, že odborné závěry v něm obsažené nepodléhají hodnocení soudem či správním orgánem podle zásad § 77 odst. 2 s. ř. s., § 132 o. s. ř., či § 50 odst. 4 správního řádu. Hodnotí se přesvědčivost posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění jeho závěrů a soulad s ostatními provedenými důkazy. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezů, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Z uvedeného vyplývá, že důkaz znaleckým posudkem se hodnotí jako každý jiný důkaz, nemůže se však přezkoumávat věcná správnost odborných závěrů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 1 Afs 92/2015 – 35; obd. srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 7 Afs 14/2015 – 41). Správní orgány či soud tak sice znalecký posudek hodnotí, nemohou však sami přezkoumávat věcnou správnost závěrů znalce jako takovou (nemají k tomu odborné znalosti), správnost posudku se posuzuje zejména z pohledu přesvědčivosti argumentů znalce, rozumnosti jeho úvah, přezkoumatelnosti použitých metod, úplnosti podkladů a souladu posudku s ostatním důkazním materiálem. Výslovná právní opora pro hodnocení řádného posudku je pak především v § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Vedle požadavku na znaleckou doložku a znaleckou pečeť, se jedná zejména o odst. 2, jenž stanoví, že znalec musí do posudku uvést „popis zkoumaného materiálu, popřípadě jevů, souhrn skutečností, k nimž při úkonu přihlížel (nález), a výčet otázek, na které má odpovědět, s odpověďmi na tyto otázky (posudek)“.

[23] V intencích shora naznačeného přistoupil zdejší soud k posouzení skutkového stavu věci a skutkových závěrů obou správních orgánů týkajících se zastínění žalobcovy nemovitosti, jež jsou postaveny především na znaleckém posouzení a znaleckém posudku.

[24] Žalobce své závěry a argumenty vyvozuje ze znaleckého posouzení ze dne 7. 8. 2002, které zpracoval Ing. J. K., znalec v oboru stavebnictví, odvětví stavební odvětví různá (akustika, stavební tepelná technika, denní osvětlení) pod názvem „Znalecké posouzení č. 23“ (dále také jako „Znalecké posouzení“). Z tohoto posouzení vyplývá, že v případě dvorní obytné jednotky žalobce (dva pokoje a kuchyně) došlo opravou a přístavbou domu Jílkova 52 k nepřipustnému zastínění, resp. např. doba proslunění k datu 1. 3. měla být 1 hodina 24 minut, oproti požadované 1 hodině a 30 minutám. Ing. K. dospěl k závěru, že

předmětná oprava a přístavba zapříčinila zkrácení doby proslunění pod přípustnou hodnotu. Nutno podotknout, že Znalecké posouzení bylo vypracováno v rámci civilního řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 30 C 226/96, přičemž v rámci rozsudku zmíněného soudu nebylo se závěry tohoto posouzení nijak pracováno.

[25] V průběhu správního řízení byl ustanoven znalec M. T. (znalec v oboru zdravotnictví, odvětví hygiena, hluchost a osvětlení) k vypracování znaleckého posudku mj. ohledně vlivu přístavby domu Jílkova 5 na proslunění všech obytných místností v nemovitosti žalobce (rodinného domu Rokycanova 77). Tento znalecký posudek popisuje jednotlivé obytné místnosti, přičemž znalec dospěl k závěru, že proslunění bytových jednotek je nadlimitní. Znalec posuzoval vícero variant počtu bytových jednotek v nemovitosti – 1 bytovou jednotku v rámci celého domu, posléze 2 bytové jednotky a to uliční část a dvorní část zvlášť. Ve všech zmíněných případech dospěl k závěru, že proslunění je nadlimitní. Rozdílnost tohoto posudku se Znaleckým posouzením byla vysvětlena zejména v dodatku posudku č. 3 ze dne 27. 4. 2012, kdy znalec popsal, že Ing. K. neposuzoval v rámci dvorní přístavby 1 celý pokoj (vycházejí zejména z ověřené projektové dokumentace na stavebním úřadě), který je nadlimitně prosvětlen. V návaznosti na tuto nepřesnost měl dospět k mylným závěrům, neboť proslunění bytových jednotek se posuzuje v rámci všech obytných místností; byt je prosluněn tehdy, je-li součet podlahových ploch jeho prosluněných obytných místností roven nejméně jedné třetině součtu podlahových ploch všech jeho obytných místností. Ing. K. totiž nehodnotil 1 celou místnost o rozměrech 16 m², a proto celkové posouzení vyšlo mírně pod hranici požadované hodnoty doby proslunění. V případě zahrnutí i této obytné místnosti by pak v žádné kombinaci obytných jednotek nebylo možno dospět k závěru o poklesu doby proslunění pod požadovanou hodnotu.

[26] Proti závěrům správních orgánů tedy nestojí celý obsah Znaleckého posouzení, ale zejména posouzení způsobu zohlednění dvorní obytné jednotky domu Rokycanova 77. Důkazní váha Znaleckého posouzení je však výrazně omezena, neboť ze samotného textu je naprosto zřejmé, že při posuzování Ing. K. vycházel z informací poskytnutých výhradně žalobcem ohledně sporného vymezení bytové jednotky (str. 7 předmětného znaleckého posouzení: „*V posudku se vycházelo z informací vlastníka nemovitosti Rokycanova 77 PhDr. E. H., že před realizací opravy a přístavby domu Jílkova 52 ve dvorní části nemovitosti Rokycanova 77 Brno existoval dvoupokojový byt.*“). Znalecký posudek zpracovaný M. T. se navíc k důvodům rozdílů zcela jasně vymezil (zejména dodatkem č. 3. - je z něj patrné, že vycházel ze stavu dle schválené projektové dokumentace). Žalobce tvrdí, že sporná místnost o velikosti 16 m² nebyla zrekonstruována a není využívána jako obytná, tj. že nebyl hodnocen faktický stav obytné jednotky. K tomu krajský soud uvádí, že není rozhodující, jaké místnosti žalobce využívá k bydlení, neboť je pouze na něm, jaké místnosti využije, či nevyžije ke svému bydlení, nájmu apod. Je nutné vycházet z objektivních skutečností, které vymezují bytovou jednotku. Ze znaleckého posudku M. T. je zřejmé, že znalec postupoval na základě schválené projektové dokumentace. Krajský soud k tomu dodává, že žalobce v žádné ze svých námitek nerozporuje právní stav obytné jednotky, tj. nerozporuje skutečnosti vyplývající z projektové dokumentace, resp. jejího uspořádání, ale stav faktický. Postupu správních orgánů ve vztahu k řešení žalobní námitky nemůže soud ničeho vytknout za situace, kdy je zde formálně bezvadný, přezkoumatelný a logicky odůvodněný znalecký posudek, který zcela jasně, srozumitelně a logicky popisuje rozdílnost oproti Znaleckému posouzení. Spolu

s dalšími podklady tak Znalecké posouzení nemohlo v řízení před správními orgány jako průkaz žalobcova tvrzení obstát. Skutkový stav byl zjištěn zcela dostatečně a v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.

[27] Ve vztahu ke znaleckému posudku M. T. lze dále uvést, že v něm byl sice posuzován dům Rokycanova 77 s hypotetickou 1 obytnou jednotkou, ale takto bylo postupováno pouze v jedné posuzované variantě. Další varianty, provedené zjevně z důvodu sporu ohledně počtu bytových jednotek, spočívaly právě v rozdělení na část uliční a část dvorní, přičemž všechny varianty byly vyhodnoceny z pohledu proslunění jako nadlimitní. Závěry znalce, že vzhledem k přesahu střechy a malým rozměrům oken domu Rokycanova 77 a z důvodu historicky postavených vysokých protilehlých staveb, bylo vždy kvantum denního světla obytných místností dvorního bytu velmi nízké, korespondují i s pouze laickým pohledem na základě fotografie obsažené ve správním spise, kterou žalobce brojil v rámci správního řízení proti sousední přístavbě v podání ze dne 21. 1. 2015.

[28] Další žalobní námitka směřovala proti navýšení hřebene střechy domu Jílkova 52, čímž nemělo dojít k respektování původního stavebního povolení. Tento stav pak měly správní orgány nezákonně přehlížet a umožnit legalizaci faktického nezákonného stavu. Žalobce zde odkazuje na fotokopii ze spisu č.j. 30 C list 105- Situace Rokycanova 77 a Jílkova 55 s umístěním výpočtových bodů, která dokumentuje původní stav tak, že původní výška domu Jílkova 52 byla 9 m a 5,25 m. Výšku objektu žalobce spojuje především s námitkou zastínění své nemovitosti. K tomu soud uvádí, že posouzení znalce M. T. vycházelo z výšky realizované stavby (+10,4m), která je totožná s výškou stavby v projektové dokumentaci. Tato okolnost tedy nemohla mít vliv na opakující se námitku nedovoleného zastínění, se kterou se soud podrobně vypořádal výše a jednoznačně ji neshledává důvodnou. Soud souhlasí se správním orgánem I. stupně i žalovaným, že z obsahu správního spisu (jednotlivých dokumentací) neplyne, že by provedenou změnou dokončené stavby, tak jak je charakterizována ve stavebním povolení došlo ke zvýšení hřebene střechy. Ani znalecký posudek, na který odkazuje žalobce, nevycházel při určení výšky hřebene střechy z původního stavu před provedením změny stavby, což je v něm i uvedeno. Byl totiž zpracován až po proběhlé realizaci změny stavby. Vycházel toliko z tvrzení žalobce, že předmětná nemovitost měla stejně vysoký hřeben střechy a obdobný tvar střechy jako rohový dům Jílkova 54. Při stanovení původní výšky tak bylo vycházeno ze zaměření domu na Jílkově 54. Ani z tohoto podkladu nelze proto jednoznačně dovodit, že skutečná výška před provedením změny stavby činila 9 m. Je nutno i dodat, že dle znaleckého posudku po provedení změny stavby činila výška hřeben střechy 9, 7 m, což však neodpovídá zjištěnému stavu výšky hřebene střechy + 10, 4 m. I to v kontextu s tím, že znalec nemohl vycházet z původního stavu výšky hřebene střechy, může vzbuzovat pochybnosti o správnosti stanovení původní výšky hřebene střechy v 9 m. Soudu však ani není zřejmé, jak by tato případně nesprávně uvedená a zjištěná skutečnost mohla znamenat dotčení na veřejných subjektivních právech žalobce, pokud ani skutečným provedením změny stavby nedochází k zastínění jeho nemovitosti.

[29] Žalobce dále poukázal na objekt přístavby a uvedl, že nebyly dodrženy podmínky dodatečného povolení, kdy byla štítová zeď navýšena a osazeny dvě okna nad luxfery (otvíratelná a průhledná). V žalobě odkazuje na přiložený obrázek (k žalobě nepřiložen, je součástí správního spisu, pozn. soudu), kterým chtěl podpořit svá tvrzení v rámci správního

řízení ohledně problematiky zastínění a výšky štítové zdi a osazení nesprávným typem oken. Soud k tomu uvádí, že objekt přístavby byl předmětem samotného posouzení ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 30 A 78/2015. Soud k této námitce tedy pro úplnost dodává, že jedná se o pohled na jiný objekt, taktéž na adrese Jílkova 52, ale v jiné části, tj. tento objekt nebyl a není předmětem dané věci. Tato skutečnost je zcela zřejmá z celého správního spisu, např. z písemnosti „Dispozice objektu Jílkova 52 – stav k VIII. 2007“ nebo také z původně dodané písemnosti „Stavebně architektonická část, oprava objektu Jílkova 52“ a dále z písemnosti „Skutečné provedení stavby, Brno Jílkova 52“. Odkaz na danou fotografii žalobní námitce nesvědčí, neboť se jedná o část budovy, která správním řízením v dané věci nebyla dotčena, předmětná přístavba na fotografii vidět není, neboť se nachází za vzrostlými stromy na hranici pozemků žalobce a stavebníka. K výšce hraniční zdi předmětné přístavby pak soud uvádí, že např. z písemnosti „Požárně bezpečnostní řešení stavby (aktualizace dokumentace pro přístavbu objektu dle skutečného provedení stavby k 04/2012 dle platné legislativy k únoru 2013)“, vypracované Ing. J. N. (autorizovaný inženýr pro požární bezpečnost staveb a pozemní stavby) z dubna roku 2008, aktualizace 11. 2. 2013, vyplývá, že tato zeď je vysoká 2,2 m. S tím koresponduje také projektová dokumentace (Dispozice objektu Jílkova 52 – stav k VIII. 2007) a ke shodným závěrům dospěl také Městský soud v Brně v rozsudku ze dne 14. 10. 2004, č. j. 30 C 226/96 – 111 (který je součástí správního spisu, stejně jako shora citované písemnosti), na nějž žalobce několikrát v žalobě odkazuje. Z toho vyplývá, že výška hraniční zdi se přístavbou nezvýšila.

[30] Žalobce dále namítal, že předmětná změna stavby a přístavba negativně ovlivnila jeho nemovitost a pohodu bydlení, zejména z důvodu poklesu proslunění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k této námitce, týkající se změny stavby, mimo jiné uvedl: „*Možné negativní imise jsou samozřejmě dány umístěním stavby, jejím objemem a stanoveným účelem užívání. Negativní imise hlukem, prachem, vibracemi, ionizujícím zářením apod. lze v daném případě vyloučit. Zdrojem těchto imisí jsou výrobní objekty, objekty pro skladování, řemeslné provozovny apod. V daném případě se však jedná o administrativní budovu s bydlením. V daném případě rovněž nedochází k negativním imisím ve smyslu zásahu do práva vlastníků RD Rokycanova 77 na soukromí nad míru přiměřenou poměrům. Stavební otvor směřující do zázemí domu Rokycanova 77, který by případně mohl sloužit k nepřiměřenému nahlížení do klidového, dvorního zázemí stavby, jsou vyplněny sklobetonovými tvárnicemi tvz. luxferami, pouze s větracími okénky. Takové technické řešení stavby pak uvedený typ imisí vylučuje.*“ (viz str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí). Správní orgán I. stupně mj. uvedl: „*Svým objemem a rozlohou se nijak nevymyká stavbám v okolí. Jedná se o stísněnou řadovou zástavbu s úzkými pozemky, kde není výjimečné zastavění pozemku na větší hloubku či celou jeho plochu. Objem projednávané stavby se nezměnil, jedná se o stavební úpravy a provoz administrativy není pro funkci bydlení žádnou provozní zátěží. Stavba má stávající dopravní napojení a jedná se o zastavěnou plochu.*“ (viz str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí). Co se týká konkrétně zastínění pozemku žalobce, této otázce se soud podrobně věnoval výše. K obdobným závěrům dospěly také správní orgány.

[31] K pojmu pohoda bydlení se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, z něhož vyplývá, že „pohodou bydlení“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, je nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo

zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. S tímto závěrem Nejvyššího správního soudu se Krajský soud v Brně ztotožňuje.

[32] Žalovaný se možným zhoršením pohody bydlení žalobce zabýval dostatečným způsobem, přičemž dospěl k závěru, že k nepřiměřenému zásahu nedojde. Zcela dostatečným, transparentním a správným způsobem zdůvodnil především možnou míru zastínění žalobcova pozemku. Navíc lze uvést, že předmětná změna stavby se nachází v zastavěném území obce a nelze tedy počítat s úplnou či obdobně vysokou mírou intimity prostředí na jednotlivých pozemcích. Ne zcela intimní podmínky byly tedy v místě stavby založeny již před vydáním jejího dodatečného povolení. Správní orgány se dostatečným způsobem vypořádaly s námitkou zásahu do pohody bydlení. S tímto posouzením se soud ztotožňuje a žalobní námitku shledává nedůvodnou.

[33] Na závěr se soud vyjadřuje k soudnímu spisu Městského soudu v Brně vedeného pod sp. zn. 30 C 226/96, neboť jej žalobce navrhl k důkazu. Krajský soud si tento spis obstaral, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že v dané věci není nikterak použitelný jako důkazní prostředek, a to z následujících důvodů. Rozsudek, který byl vydán ve zmiňovaném civilním řízení, svými výroky zastavil řízení v části, kde se žalobce (shodný jako v nyní projednávané věci) domáhal zdržení zásahů do svého vlastnického práva, zastavil řízení v části, ve které se žalobce domáhal zdržení se dalších stavebních úprav na objektu Jílkova 52, zastavil řízení v části, ve které se žalobce domáhal odstranění přístavby ve dvorní části objektu Jílkova 52, postoupil věc správnímu orgánu I. stupně a žalobu zamítl vůči zasahování do žalobcova vlastnického práva spočívajícího ve vstupování na nemovitosti žalobce. Zbytek výroků se týkal povinnosti uhradit soudní poplatek, nepřiznání práva na náhradu nákladů České republiky za vyplacení znalečného a uložení povinnosti žalobci uhradit náklady řízení. Jediným relevantním podkladem je Znalecké posouzení, příp. samotný rozsudek, obojí je obsahem správního spisu, přičemž Městský soud v Brně se v předmětném rozsudku ve svých závěrech o Znalecké posouzení neopírá, neboť s ním prakticky vůbec nepracuje. Krajský soud se po seznámení se s obsahem a charakterem soudního spisu vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 30 C 226/96 rozhodl tento navržený důkaz neprovádět, neboť by se jednalo o důkaz zjevně nadbytečný. Ostatní žalobcem poukazované důkazy jsou obsahem připojených správních spisů a soud z nich při svém hodnocení věci vycházel.

V. Závěr a náklady řízení

[34] S ohledem na shora uvedené krajský soud rozhodl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

[36] Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů ji nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. 7. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu